

Το φαινόμενο της πολύ γεμάτης βαλίτσας

> «Κορίτσια για σπίτι» του Δημήτρη Μωραΐτη από το Θέατρο Διόνυσος

Σκηνοθεσία: Γιώργος Μουαΐμης
Σκηνικά/κοστούμια: Δήμητρα Χριστοδούλου
Μουσική: Μιχάλης Χρυσάνθου
Φωτισμοί: Γιώργος Λάζογλου
Παίζουν: Μαρία Καρασούλα, Νεφέλη Χριστοδούλου, Εύα Μιλτιάδου, Λουκία Πρωτοπαπά, Έλενα Γεωργίου Κονή.
Ακούγονται: Χρίστος Γιάγκου, Λευτέρης Σαλωμίδης, Κώστας Σμαραγδάκης.

Πριν από ένα χρόνο ο Γιώργος Μουαΐμης είχε ανεβάσει στο Θέατρο Διόνυσος το «Από έρωτα...». Η επιλογή του κειμένου του Θ. Αθερίδη αποδείχτηκε πετυχημένη, επειδή βασιζόταν από τη μία στη σωστή εκτίμηση των υποκριτικών δυνάμεων που είχε ο σκηνοθέτης στη διάθεσή του, και από την άλλη, στη διάγνωση της ανάγκης του κοινού (ιδιαίτερα του νεανικού, που όντως ξεχώρισε την παράσταση) για μια αμόλυπτη συγκίνηση, από σκηνής έστω. Η φετινή σφυγμομέτρηση των προτιμήσεων του κοινού φαίνεται να οδήγησε πολλούς θιάσους στην επιλογή κωμωδιών, αλλά ο συνδυασμός του κειμένου, της σκηνοθετικής προσέγγισης, της χρήσης των υποκριτικών προσόντων των ηθοποιών της παράστασης σημάδεψε την πορεία του Διόνυσου με αποτυχία.

Το έργο του Δημήτρη Μωραΐτη στην ουσία τελειώνει στο πρώτο τέταρτο της παράστασης. Η πλοκή του έργου «στέκει» ως εκεί που η θλιμμένη χήρα και οι τρεις συμπενοθούσες φίλες της ανακαλύπτουν παρακολουθώντας κάποιο βίντεο, πως ο μακαρίτης σύζυγος όχι μόνο την απατούσε, αλλά και το έκανε με άνδρα. Απ' εκεί και πέρα ξεκινά μια σειρά από χωριστά, κωμικά στην πρόθεση του συγγραφέα, νούμερα που κινούν την υπόθεση όχι με κάποια λογική ροή, όχι έτσι που τα προηγούμενα επεισόδια να αποτελούν τα αίτια των ακόλουθων, αλλά με απρόβλεπτες θεματικές διαδοχές. Έτσι η αρχή τη υπόθεσης ξεχνιέται και στο... κύριο μέρος να το πω;... του έργου οι τέσσερις κοπέλες μετεκπαιδεύονται από πρωτευουσιάνες σε αγρότισσες για να

βρουν άνδρα από επαρχία. Το έργο κλείνει με το απόλυτα άσχετο με τα προηγούμενα φινάλε από το χώρο της επιστημονικής φαντασίας, στο οποίο ο συγγραφέας, άγνωστο γιατί, προσπαθεί να εισαγάγει νέα στοιχεία και πρόσωπα, παρά να κλείσει τους λογαριασμούς του με τα υπάρχοντα.

Ο καλλιτεχνικός διευθυντής του Διόνυσου Χρίστος Γιάγκου θεώρησε ότι υπάρχει μια μεγάλη μερίδα του κοινού που θα ευχαριστηθεί με τέτοιο έργο και θα στηρίξει την παράσταση. Δε θα επαναλάβω τις θεωρητικολογίες της περασμένης Κυριακής, απλά θα πω ότι το βασικό κρι-

τήριο με το οποίο μετρίεται μια θεατρική κωμωδία, είναι το γέλιο των θεατών. Ε, λοιπόν, πιστεύω πως η κοπιαστική δουλειά του σκηνοθέτη και ο ιδρώτας του θιάσου είναι δυσανάλογοι με το πιθανό γέλιο που θα εισπράξει η παραγωγή. Ξεκίνησα το σημείωμα από την υπενθύμιση της λεπτής και αποτελεσματικής σ' ό,τι αφορά την πρόκληση της συναισθηματικής ανταπόκρισης του κοινού δουλειάς του Μουαΐμη στο «Από Έρωτα...» Όταν όμως ο Μουαΐμης καταπιάνεται με την κωμωδία, είδος που προφανώς τον ενθουσιάζει, τότε παρατηρείται το εξής φαινόμενο: οι πα-

ραστάσεις του μοιάζουν με πολύ γεμάτες βαλίτσες, οι οποίες κλείνουν μόνο κάτω από το γόνατο του ιδιοκτήτη.

Οι κωμικοί πλεονασμοί εξέχουν, το κείμενο πολλές φορές χρησιμοποιείται ως αφορμή για ατέλειωτους αυτοσχεδισμούς. Κι αν ο σκηνοθέτης χρησιμοποίησε αυτή την προσέγγιση στα έργα του Μποστ και του Αριστοφάνη, στο νοηματικά αραιό κείμενο του Μωραΐτη μάλλον τη θεωρεί απαραίτητη και σωτήρια.

Οι πέντε ηθοποιοί της παράστασης, ή καλύτερα τέσσερις συν μία, επειδή η Ελένη Γεωργίου- Κονή εμφανίζεται

μόνο για λίγο στο τέλος, έχουν πολλά να διεκπεραιώσουν, συμπεριλαμβανομένων διάφορων μουσικο-χορευτικών εμβόλιμων στιγμιότυπων. Όλες τους, η Μαρία Καρασούλα, η Νεφέλη Χριστοδούλου, η Εύα Μιλτιάδου, η Λουκία Πρωτοπαπά, είναι πολύ ικανές και εργάζονται ευσυνείδητα και ακούραστα. Αυτοί που κουράζονται είναι οι θεατές, επειδή το χιούμορ του κειμένου είναι κούφιο και οι προσπάθειες του σκηνοθέτη να γεμίσει το χρόνο με σόλο και ομαδικά κωμικά νούμερα είναι ενοχλητικά υπερβολικές.

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ